

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789256864/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

for livet, faldt mig aldrig ind, før jeg fik troen i hænderne. Jeg selv ønskede mindst af alt at binde mig; ja, jeg havde endogså en formelig skræk derfor. Ofte sagde andre til mig: »Den eller den har alvorlige hensigter med Dem.« Da blev jeg meget forundret og svarede: »Hvor kan De tro sligt? Det er der jo ikke mindste grund til at tænke.« Man lo da ad mig og min kortsynethed. En aften var en hel del af husets venner samlede, deriblandt professor dr. Möhl. Jeg følte denne aften et lille ildebefindende, og Möhl tilbød sig at skrive mig en recept derfor. Han begyndte nu herpå, men var så distræt, at den ene recept efter den anden blev revet i stykker som ubrugelig, indtil endelig én blev mig leveret. Alle de tilstedeværende lo ad den stakkels doktor, uden at jeg ret forstod, hvad der egentlig opvakte deres latter. Da alle var borte, sagde madam Wexschall: »Den stakkels doktor havde nær aldrig fået din recept istand; ja, det er ikke godt at være forelsket, når man skal skrive recepter.« – »Forelsket!« udbød jeg nysgerrig, »i hvem er han forelsket?« Og nu husker jeg så tydeligt, som om det var for få minutter siden, hvorledes madam Wexschall satte sig hos mig på sofaen, så mig ind i øjnene og smilte, så begge hendes smilehuller blev dobbelt så dybe, og sagde, idet de blå øjne antog et skælmisk udtryk: »I dig.« – »I mig!« udbød jeg ganske forskrækket, »o, hvor kan De tro –« »Jo,« svarede hun, »det kan jeg godt tro; og det tror alle med mig.« – »Da er det aldrig faldet mig ind,« gentog jeg, »og det tror jeg heller ikke.« – »Ja, ja, nu får vi at se,« vedblev hun, kyssede mig, sagde mig godnat og gik.

Kort efter denne samtale kom madam Wexschall en dag til mig med smil i øjet og om munden og sagde: »Jeg har et brev til dig; jeg har lovet Möhl at levere dig det og at tale hans sag hos dig; han har haft den tillid at lade mig læse det, derfor bringer jeg dig det uforseglet.« Jeg læste da til min forundring, at han gennem min ældre veninde bad om min hånd og mit hjerte; gjorde jeg ham så lykkelig at skænke ham disse, da tvang hans stilling ham til at bede mig forlade teatret, og han ville da opbyde alt for at give mig erstatning for dette offer. Forskrækket leverede jeg madam W. brevet tilbage og sagde barnagtigt: »Oh, kan De ikke sige, at jeg ikke vil binde mig, og mindst når min afgang fra teatret er betingelsen.« Jeg faldt hende om halsen og vedblev: »Søde,

rare madam Wexschall! Tal med ham, tal venligt med den fortræffelige, gode Mehl! Trøst ham og bed ham opgive dette. Hvor kan jeg forlade teatret, som jeg er fastgroet til, og det for at opnå ydre fordele? Det var jo uværdigt. [Lad ham ikke vide, at jeg har læst hans brev; thi jeg skammer mig ved at give denne mand et afslag, som hundreder af piger ville føle sig smigrede ved at tilhøre. Jeg har en inderlig hengivenhed for ham, men da det aldrig er faldet mig ind, at han elskede mig, så kan jeg jo ikke nu med ét give ham mit ja. Ak, tal dog med ham!«] Således vedblev jeg, idet jeg kyssede og klappede min veninde. Hun lovede mig da at tale med ham så kærligt og godt som muligt; og da det var sket, blev der aldrig senere vekslet et ord mellem ham og mig om denne for mig så pinlige sag. Da jeg atter så ham, var han venlig og god som sædvanligt, og jeg ved ikke engang, om han erfarede, at jeg havde læst hans brev, eller ikke; den hele sag var mig så smertelig, at jeg helst undgik at berøre den. Hvis nogen af de mange, der havde den lykke at kende denne udmærkede, begavede mand, endnu lever, når dette læses, da ved jeg vist, at det blotte navn af denne fine, ejendommelige natur vil røre dem og fremkalde mangan erindring om hans åndrige tale, hans ridderlige, trofaste natur, og den glæde alle følte ved at turde kalde sig hans venner. Heiberg og hans moder regnede ham til deres aller kæreste omgangsvener, og jeg selv bar stor godhed for ham og blev altid glad ved hans komme; men selv om en konge havde tilbudt mig at dele tronen med sig på det vilkår, at norgesrejsen måtte opgives, uden at tale om min bortgang fra teatret, da havde jeg intet øjeblik betænkt mig på afslaget.

Jeg talte nu dagene til den forestående rejse. Om foråret indtræffer her altid i København en mængde svenske og norske, og ved Wexschalls gæstfrihed kom ikke få af disse i hans hus. Tvende norske herrer: Skielderup, en søn af den bekendte læge, professor Skielderup i Christiania, og Hansson, en lidenskabelig beundrer af Heibergs musa, hvorfor han også ganske havde vundet fru Gyllembourgs hjerte, var således vore daglige gæster. [Unge damer ved teatret har altid en stor tilkækkelse for unge herrer; det var derfor ikke så underligt, at disse to skænkede mig en opmærksomhed, der var større end sædvanligt. Jeg modtog deres kur med al en ung piges overgivne koketteri, men også med en uskyldig